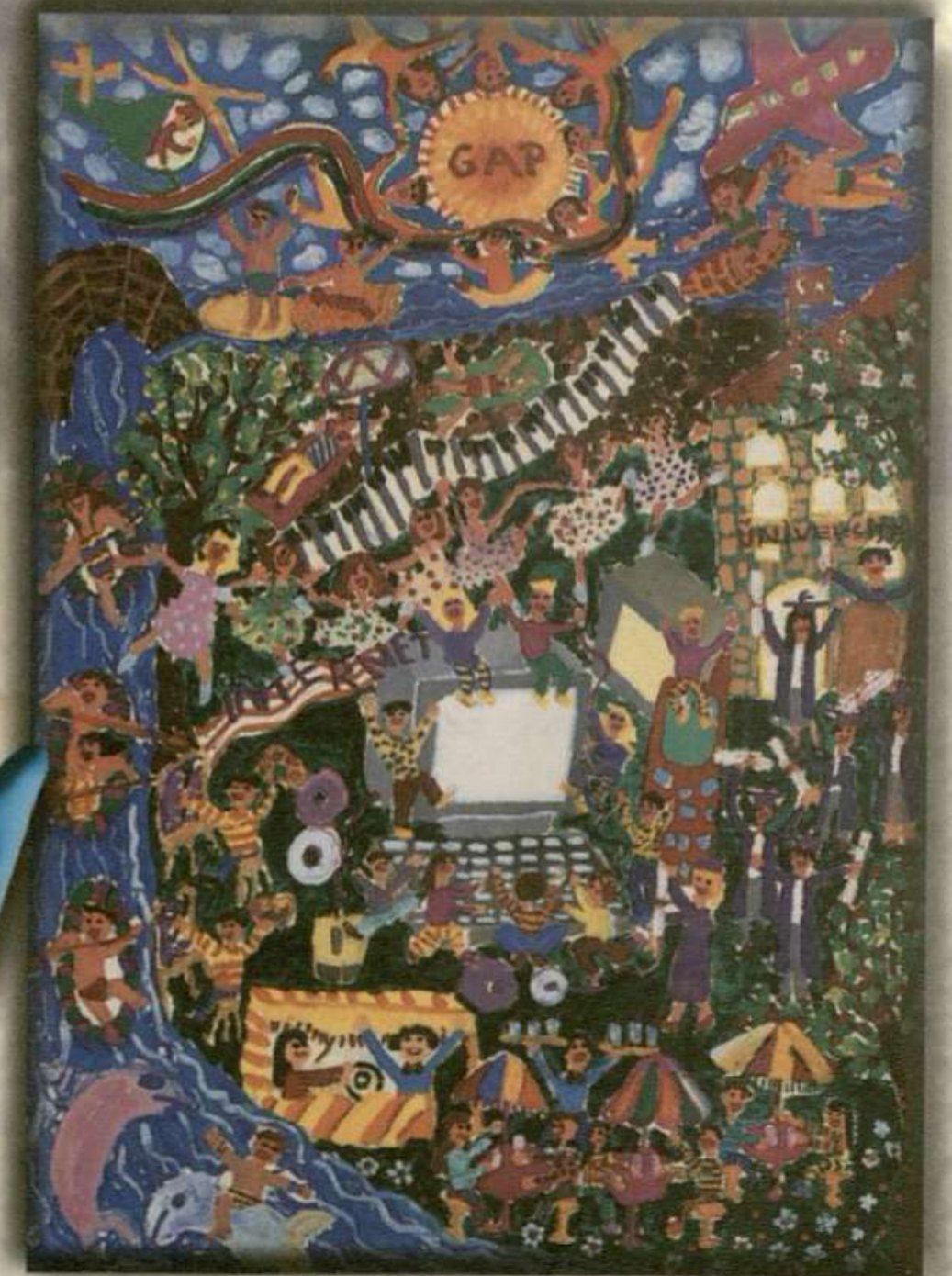

T.C. BAŞBAKANLIK GÜNEYDOĞU ANADOLU PROJESİ BÖLGE KALKINMA İDARESİ BAŞKANLIĞI

Çocuk Gözüyle

GAP 2001

T.C. BAŞBAKANLIK GÜNEYDOĞU ANADOLU PROJESİ BÖLGE KALKINMA İDARESİ BAŞKANLIĞI

GAAP KONULU

RESİM

GAAP

ŞİİR

KOMPOZİSYON

ALBÜMÜ
2001

ÖNSÖZ

Değerli Öğretmenler, Sevgili Öğrenciler

Milli Eğitim Bakanlığı ile işbirliği içinde gerçekleştirdiğimiz İlköğretim ve Lise öğrencileri arasındaki resim, şiir ve kompozisyon yarışmasının onuncusunu da tamamlamış bulunmaktayız.

GAP Bölge Kalkınma İdaresi Başkanlığı olarak, gerçekleştirmeyi istediğimiz hedeflerden en önemlisi, geleceğimiz olan çocuklarımıza Güneydoğu Anadolu Projesi'ni en iyi şekilde tanıtmak ve Proje'nin esas sahiplerinin kendileri olduğunu anlatmaktır.

On yıldır yaptığımız yarışmalarda, çocuklarımızın Güneydoğu Anadolu Projesine ve yarışmaya olan ilgilerini her geçen gün artırdıklarını ve Proje'nin ruhunu her yönüyle algıladıklarını büyük bir mutluluk içinde izlemekteyim.

Çocuklarımızdan aldığımız bu güçle daha aydınlık bir Türkiye yaratılmasında, GAP İdaresi olarak Güneydoğu Anadolu Projesi çerçevesinde çalışmalarımızı daha şevkle ve özveri ile sürdüreceğimizden şüphe duyulmamalıdır.

Bu yarışmaların düzenlenmesinde emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunuyorum.

Dr. İ. H. Olcağ ÜNVER
GAP İdaresi Başkanı

Sevgili Öğrenciler,

Kültür ve sanatın duyguların dışı vurulmasında ne kadar önemli birer araç olduklarını GAP konulu resim, şiir ve kompozisyon yarışmalarında bütün açıklığıyla görebilmekteyiz.

Geleceğimizin garantisi olan çocuklarımızın, ülkemizin gözbebeği olan Güneydoğu Anadolu Projesini bütün yönleriyle kavradıklarını görmek bizim için çok büyük bir mutluluk ve gurur kaynağı olmaktadır.

Çocuklarımızdaki bu inanç ve özgüven sayesinde, Güneydoğu Anadolu Projesi'nin Türkiye'nin kalkınmasındaki büyük önemini daima koruyacağına ve bu projenin en iyi verimin alınarak sonuçlandırılacağına olan inancım daha da artmıştır. Bize bu mutluluğu yaşatan çocuklarımıza ve değerli öğretmenlerimize sonsuz teşekkürlerimi sunuyor sağlık ve başarılar diliyorum.

Mustafa YILMAZ
Devlet Bakanı

TÜRKİYE RESİM BİRİNCİSİ

Mertcan ERZİNCAN
Gülşüm Sami Kefeli İktisatî Okulu / BAMSIN

HARRAN KOKULU SEVGİ YAĞMURU

Adım : Harran
Soyadım : Sevgi
Ana Adım : Fırat
Baba Adım : Dicle
Doğum Yerim : Gap
Doğum Tarihim : 1936
Baş Mimarım : Mustafa Kemal Atatürk

Ben, Harranım... Ben, Yağmurum... Ben, Bereketim... Ben, Sevgiyim...

Ben, Harran Kokulu Sevgi Yağmuruyum...

Senin bahar yeli, söğüdün yapraklarını hafifçe oynatıyor. Doğa yeniden canlanmış, iç açıcı yeşillik rengarenk çiçeklere benzemişti. Ve yağmur toprağın rahmine ilk damlalarını bırakıyordu.

Zümrüt gölgeler saldım sevgi ağacımdan. Ağacım, nilüfer rüyalar açmış uyuyordu. Fırat udunu, Dicle kanununu aldı. Çok uzaklardan Hazar kemaniyle eşlik etti. Yeşille kırmızının birleşmesinden doğan renk yağmuru altında musikiyle yağmur dans etti.

Ben, Harran Kokulu Sevgi Yağmuruyum ...

Yokluğumda gökyüzü ıssız, gökyüzü öksüz sanki!... Ben, gökyüzü ile evlenmiş bir sevgili, gökyüzünün nazlı geliniyim. Güneş, benim yumak yumak dağlarımın arasında daha da parlak. Ressamın tuvalinde hareket, çiftçinin toprağında bereketim.

Gün gelir, sarı ve kırmızının yüzlerce tonuyla ufukta gurup olur, gün gelir kararır, kaşlarını çatırım. Bazen gürül gürül gürler, bazen yıldırımlarla öfkelenirim. Bazen de yüce dağların engin doruklarına taç olurum.

Ruhumu bir anne şefkatiyle okşayan, pamuk katmer katmer bulutlar!... Rüzgarla kucaklaşıp, gökyüzünde nazlı nazlı süzülerek yükselen, yükseldikçe bana tepeden bakan bulutlar!... Bana öyle küçümseyerek bakmayın. Ayrı ayrısak, değişikse mekanlarımız benim suçum ne? İstemez miyim ayaklarımla toprak arasında bağ kopsun!... Kopsun da yükseleyim, gökyüzünde kucaklaşalım...

Ben her gün yeni bir Harran insanıyla sevgiyle doğarım. Eski babiali efendilerinin uzun setresini giydiririm Urfa'ya... Bin bir vefasızlar yüzünden kırılmış bir kalp taşımam.

Ben, Harran Kokulu Sevgi Yağmuruyum...

Mavi gökleri düşünürüm. Bulutlar umutsuzca kanatlarını kapadı. Yağmur yağıyor. Ne kadar susamışım yağmurun altında saatlerce kalmayı, yağmurlarla beraber yağmayı. Yağmur, yüreklerin bereketlenmesini sağladı. Kim sevmez bereket şölenini kim istemez günden güne bereketlenmesini sofranın, yarın, her yalnızlığın hedefindeki on iki ve on ikiler zamanının iki çeşit parçası....

Ben, Harran Kokulu Sevgi Yağmuruyum...

Kuşlar özgür olmalıydı. Harran'a gelen leylekleri, turnaları havada karşılayıp yüreğimde misafir etmeliyim. Onlarla uçmanın güzelliğini, onlarla paylaşmalıyım. Ah kuşum, kuşum ahh!...

Gün yarına soyundu. Su, düşman, kurt, kuş, börtü böcek uyudu. Mavi gök üzerine, durgunluk ve sessizlik öterim. Sessizlik ortasında nur çanağı gibi bir hayrat okur ishakçikuşu.

Ben, Harran Kokulu Sevgi Yağmuruyum...

Bulutları süzdüm yanaklarımdan. Bereket dökülür dudaklarımdan. Gergefimi söker, umutlarımı dokurum. Soylu yangınlara düşmüşüm. Başka gecelerden bilet almışım, falların sonunu bilecek kadar. Gün batarken ankalar dağlarımı aştı. Feryatlara boğuldum, kimsecikler duymadı beni. Ah... Irmaklara yazdığım ağıtlarım...

Harran'ım ve burcu kokuyorum... Toprak kokuyor... Ekin kokuyorum... Nisan güneşi kızılığını yararak çıkarım. Toprağım; ilk ışık, ilk sıcak karşısında sersemledi.

Has toprağın; has balçığı, has yağmuruyum ben... Zemzemlenen dirilişin çekirdeğiyim. Çiçekler gibi iltihlanırım. Suç duvarlarına yapıştırılmış efsanevi şiirim ben.

Ben, ruhlara bir yudum hasret olurum. Kefaretini öderim gap güneşine bütün insanlık adına.

Ben nisan yağmuruna susamış sevgi mehtabıyım. Gümüş bir cemreyim aşk bahçesinde. Yağmur korosu muhayyer bir beste yapmış: "Ben olmasam, harran mezara benzer" diye.

Ben, Harran Kokulu Sevgi Yağmuruyum...

Gözlerim dalar gider uzaklara. Aklim, Sivas'ın vefasız yolcusu kızılırmakta. Geniş bozkırın bağırnı oymuş, birilerinden saklanırcasına çıkar akar. Dalına kuş konacak bağ bahçe bırakmadan, bir parmak daha boy atmak için didinen; buğdaya, arpaya selam vermeden...

Fakat ne de olsa ırmaktır. O benim yıllar önce unutuluşuma nispet yapar gibi denize, damlalar mahşerine, birliğe "okları birleştirmeye" koşuyor. Bozkır ise, baharı Maraş'tan kovayıp sıcak Akdeniz'e yerleştiren bulutların dönüşünü bir derviş sabrı içinde bekliyor.

Ben, Harran Kokulu Sevgi Yağmuruyum...

Karşılıksız verdiğim her damlada çürümesini önledim toprağın ciğerini. Işığın yedi rengiyle, gül yapraklarına su fermanını yazdırırım. Zebanilerin çoraklaştırdığı, yüreklerdeki yabancı darları toplayanım. Ve Urfa'yı sürgün sevdalardan kurtaranım. Ben, aşk abideleri kuran keşfedilmemiş sevgi limanıyım.

Ben, bir at ağız gibi köpüklü Fırat'ın geliniyim. Göğün mavisini ve güneşin sarı saçlarını alırım koynuma. Güneşi her sabah Urfa hoyratlarıyla uyandırırım derin uykusundan.

Ben, Harran Kokulu Sevgi Yağmuruyum...

Ben, umudun fırtınalar koparan yüreğiyim.

Yıldızların, yağmura inat toprağı öptüğü an Harran'dan Anadolu'ya aşkı ilan edeceğim.

BU ŞARKI BİTMEZ

Benim adım Fırat,
Onun ki de Dicle.
Biz iki arkadaşı,
İki kafadar,
Gönlümüzce çoğalırdık,
Doğu Anadolu'nun bağrından.
Sınırı yoktu özgürlüğümüzün,
Akardık, akabileceğimiz kadar.
Basra Körfezi'nde noktalanırdı
Hergünkü macera,
Alıştığımız birşeydi; deli dolu yaşamak.
Yollar bir yumaktı; uzun ve dolaşık
İnat olsun diye, çorak uykulara,
Rüyalara daldık, mum ışığında.
Gölgesini çekerdi ağaçlar,
Bir yudum şebnem diye,
Duaya açılırdı yapraklar.
Çöl akşamında yalnız kalır,
Üşürdü toprak,
Üşürdü kınalı eller,
Kururdu yaşlar yanaklarda.
Sonra birgün dizginlediler,
Bentler çektiler önümüze.
Korktuk, şaşırdık,
Çok telaşlandık önce.
Eyvah! Ellerimiz, ayaklarımız,
Yoksa prangaya mı vurulacağız?
Ama, hayır!
Tam, şimdi öldük derken,
Bin canla dirildik yeni baştan.
GAP projesi ile değil dağlar,
Çağlar delindi; çağlar!
Aklın ve yüreğin zaferiyle
Göründü istikamet; yıkıldı boşluk

İşte buydu çağdaşlık,
Buydu sosyal istikrar.
Gururumuz, yüzakımız,
GAP bizim; hiç bitmeyecek şarkımız.
Şimdi, benim de
Dicle'nin de gönlü,
Öylesine geniş, öylesine ferah ki,
Yeniden doğmuş gibiyiz umuda.
Şaşkınlık;
İlk defa görmüş gibi dünyayı
Ve şimdi biz;
Güneşi taşıyoruz omuzlarımızda.
Elveda mağlup akşamlar!
Merhaba ışıklı gelecek!
Meğer yazgımız değilmiş karanlık.
Meğer şimdiye kadar,
Kınında kalmış kılıcımız.
Uyandık çok şükür, sancılı düştükten,
Bak! Bizim şarkımız çalıyor
Duyuyor musun?
Turizmde, kültürde, sanayide,
Bayrak bayrağımız,
Şimdi huzur şehirlerinde.
Dar geliyor artık içime,
Yaşadığım gün.
Şimdi gözlerimizi,
Hep geleceğe dikmek var,
Şimdi kanatlanarak;
Arşa çıkmak var.

Hacer AĞDAŞ

Özel Zübeyde Hanım İlköğretim Okulu / Menemen-İZMİR

TÜRKİYE RESİM İKİNCİSİ

FILİZ ULUIŞIK
Mehmet Emin Bitlis İlköğretim Okulu / MALATYA

ÇAP'IM OL OĞUL, HASRETTEYİM

Selam olsun sana oğul, İstanbul'a selam olsun! Nasılsın, iyi misin? Özler misin çorak toprak misali elleriyle saçlarını okşayan ananı? Burada herkesin selamı var; babanın, kardeşinin, ekinin, mavinin, yeşilin...

Mavi Marmara'yı, Boğaz Köprüsü'nü göremedim hiç. Çok bahsederdin mektuplarında. Ama şimdi anlayabiliyorum nasıl güzeldir engin mavi oralar da, şirî şirî akmakta artık sular yanı başımda. Ağaç kolları misali sarmakta toprak anayı, dal dal, kıvım kıvım. Ekinlerin boynu bükük değil artık, bayramda tüm köy burada...

Bu geldi geleli tarla işi çoğaldı oğul. İşe ben sarıldım, küçük Ayşe'm sarıldı. Minicik elleri sabun tutmakta artık, yüreği hızlı çarpmakta akşam yorgunluğunda. İlkokul boyalarını hatırlar mısın Ayşe'nin; hani şu boyalar, Ayşe'nin alınsın diye ağladığı rengarenk boyaları hatırlar mısın? O boyalar gitmiş renklendi buralar oğul, nice Ayşelerle renklendi topraklar. Tomur tomur terlemekte bacın, bacılarn... Elleri nasır tutmuş, yüzleri esmerleşmiş bacılarn usanmadan çalışmakta, ellerinden iyi yapmakta işleri. Yeni doğmuş bebeleri gibi üzerine tıremekteler buğdayın.

Hanife kadını hatırlarsın, yeni doğum yaptı. Adını yeşim koydu kızının, yeşermiş mevsim adına. Hanife kadın sabah erken kalkar oğul; önce eş, sonra tarla bir de bebe var tabii. Çalır durmadan kahvede oturan mehmetlere inat, çalır kocasına destek, çalır geleceğe hizmet, ana o, çalır Yeşim'i için.

ÇAP geldi oğul, arşın boylarınca şenlik var köylerde. Adım adım geziyor talih, kendine küsmüş yerleri. Bu, kan misali yayılıyor toprağa, çatlak damarlara, can veriyor yüreği kapanmış toprak anaya.

Ağabeylerin, bacılarn işliyor toprağı bir çeyiz misali, genç kız düzeniyle işliyor. Sirt sırta üstesinden geliyorlar hasatların.

Bir türkü oldu çap oğul, Anadolu söylemekte... Notaları kışkın tarlalara yazılmış bir daha silinmemecesine. Sesleri emek olmuş, işçilerin terleriyle beslenmekte. Bu öyle bir türküdür ki oğul; neşeyle, özveriyle yükseler, herkesin dilinde.

Bir destan oluyor ÇAP oğul, dillere, gönüllere yer ediyor. Toprak ananın uzaklardaki yarı oluyor su. Anaç elleri uzanıyor, tutamıyor; uzanıyor, tutamı-

yor. Sevdasını bağına katıp perde çekiyor yüreğine toprak ana. Küsüyor hayata, aşkına ağlıyor sonsuz çoraklıkta. Ağlıyor ya ne fayda! Bir haber bile gelmiyor yarıdan. Zalim rüzgar, hain güneş; acımıyor bu sevdalı gönüle. Aşkından bin parça oluyor toprak ana. Bilmez ki yar ona koşmak ister, çağlamak ister. Hasretini sınıksız sarıp dindirmek ister; toprak ana habersiz, yar kahteder uzaklarda.

Bu kadarnı bilirsın destanın oğul, bitti sanırsın, asıl destan şimdi başlıyor.

Günlerden bir gün, bin parça olmuş gönüne ışık yakıyor toprak ana. Rüzgar diyor ki: "yarın gelecek." inanamıyor toprak ana, boş yere umutlanmaktan korkuyor. Gece yıldızlara soruyor: "gelecek mi yar?" diye. Yıldızlar göz kırıyor o yaralı yüreğe. "toprakın gelecek" diye inliyor doğa. "hasret dincecek" diyor. Toprak ana sevincinden uyuyamıyor o gece, hep yarı suyu düşünmekte.

Derken günler akıyor, zamanla işçiler geliyor, beton dökülüyor, kanal yapılıyor. Tüm köyde bir heyecan, aıp başını gidiyor. Toprak ana anlıyor ki vuslat yaklaşıyor. Sonra su geliyor kanallardan. Öyle bir kavuşmak ki sorma gitsin. Tınyor dağ, taş, doğa bu aşka hayran oluyor. Öyle sanılıyorlar ki birbirlerine, bir ananın yarımına sarılması gibi, Leyla'nın Mecnun'una kavuşması gibi, lahi aşk gibi sarıyor varlığını sevdanın.

Sonra bebeleri oluyor. Boy boy oğul, sen gibi, Ayşe'm gibi, yeşim gibi. Çoraklık gidiyor oğul, iki hasatlık bebeleri oluyor bir hasatta. Renk renk, cıvı cıvı gül yüzü, buğday tarık, pamuk gibi yumuşacık, çeşit çeşit yavrulan oluyor. Bu aşk öyle ki anadolu coşuyor ve bir daha ayrılmamacasına bir oluyor iki sevdalı; gönüller bir, bedenler bir, sevdâ bir.

Bu destanı yazıyor köy oğul, köyler destan oluyor ÇAP'ta. ÇAP adı yayılıyor bu sonsuz aşkla. Her toprak, her su ÇAP'a hasret, kavuşmayı bekliyor. ÇAP bu oğul, masalın gerçek olduğu yerde, umudun mutluluğa geçtiği yerde, bir deli rüzgarın gönüller önüne kattığı yerde, bir vadiden ırmağa koşan sınımsız ceylanın elinde... ÇAP, atan bir yüreğin olduğu yerde.

TÜRKİYE ŞİİR İKİNCİSİ

GAZ MÜJDESİ

Hani babacığım, yıldızları seyrederken;
Dua gibi mırıltılar halinde:
“Fabrikalar, fabrikalarımız olmalı,
Umutlarımız yarınlarda solmamalı,
Sevdalarımız alev alev türkülerimizde,
Fırat’la yedi veren güller ulaşmalı demiştin;
Çileli yüzünü sulayan göz yaşlarıyla...

Müjdeler olsun babacığım,
Fırat karanlığa ışık saçıyor,
Kurumuş, kavrulmuş yarınlarımıza,
Can katıyor...
Sevdalarımız türkülerle Harran’a ulaşmış,
Toprağımız yedi veren güllerle bezenmiş,
Çileli halkım el ele gönül gönüle;
Taş taş, çekiç-bayloz,
Toprak toprak, çapa-kürek,
Bir gayret bir çaba yürek yürek

Müjdeler olsun babacığım
Güneydoğu, artık doğunun incisi
Fabrikalar kuruluyor, fabrikalarımız;
Gülüyor yüzler...
Sanki çiçekler açmış, bahar bahar...

Dinle babacığım,
Bu, halkın sevinç çığlıkları
Düğünlerde, bayramlarda, oyun oyun, davul-zurna,
Bir duman tutmuş gökyüzünü, baca baca,
Ellerde, dillerde, türkü türkü, saz-bağlama.
Müjdeler olsun babacığım
Kan davası tutuklu artık,
Yürekler bir olmuş, değil düşman
Artık özgür kadını, bütün çağlarda
Kardeş, arkadaş,eş; kadın-erkek
El ele, kol kola; patron-işçi
Gürül gürül, bilgi bilgi; öğretmen-öğrenci,
Heyy! Koca fırat çağlarsın hep çağlar boyunca.

Seçkin YILMAZ
Demirci İlköğretim Okulu / AKSARAY

TÜRKİYE RESİM ÜÇÜNCÜSÜ

Olga Can YILMAZ

Yatay Kuvvetli Zeytinli Hilafetinin Otuz / Gaziantep - İZMİR

ARTIK BEKLEMEMEYECEĞİZ!...

Gün ebediyetin bir minyatürüdür. Çünkü her geçen günün ardı sıra yenisi gelir. Her geçen gün gecenin karanlığı, güneşin doğmasıyla beraber dağların ardına gömülür. Ve ardından yeni gün bütün ihtişamıyla, yeni heyecan ve sevinçlerle insanların gözlerindeki o pırıltı ve umutlarla beraber yeniden doğar.

Her yeni günle beraber insanların yüreklerine yeni umut tohumları atılır. Yani her yeni gün: yeni bir başlangıç, yeni ümitler ve mavi gökler kadar sonsuz yeni hayaller demektir. Ancak her yeni günün sonunda bir de hayal kırıklığı yaşanır, bu esmer topraklarda... Gün buralarda güneş doğmadan önce başlar. Zaman bir farklı akar; Harran toprakları gibi alabildiğine düz ve musluktan akan su kadar yavaş. Bir de Fırat gibi, çılgınca insanların yanaklarından süzülen gözyaşları vardır. Kimi yağmura, kimi hasrete, kimi yara, kimi Fırat'a, kimi Dicle'ye süzülür insanların kömür karası gözlerinden. Yüreklere ekilen tohumlar gözyaşlarıyla sulanır. Sırf yüreklerde yağmur yüklü kocaman bulutlar gibi olan "umutların" bir beklenti olarak kalmaması, çürümemesi ve alaca karanlıklara dönüşmemesi için.

"Mavi göklerin ötesinde,

Soluk almak belki düşlerim..." diyor şair.

Benim de her yeni gün gibi çoğalan düşlerim var. Yağmuru, babamın, dayımın gurbetten geri döndüğü günü, yıldızlar arasından yemyeşil esecek rüzgarı, maviyi, yeşili, simli serin yaz gecelerini, suyu, gökkuşağını hayal ediyorum. Ve bekliyorum. Biliyorum ama bekletilmeyeceğim. Çünkü ne beklemeye ne de bekletilmeye gücüm var.

Ey çatlamış topraklarıyla önümde uzanan, her şeyiyle benim olan memleketim!

Güneş yüzüne gülecek artık. İnsanların artık sevda uğruna dağa vurmuyacak kendilerini. Babalar, dayılar, amcalar bir parça ekmek uğruna evlerini barklarını terk edip gözleri arkada kalarak gurbete gitmeyecekler.

Kadınlar çeşme başında su için sabaha kadar beklemeyecekler. Çocuklar köyün tozlu-topraklı yollarında çıplak ve nasır tutmuş ayaklarıyla gezmeyecekler. Umudun, hayaller bir beklenti olarak kalmayacak. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağacak; toprağın çamur olduğunu göreceğiz. Yağmurun ardından rengarenk gökkuşağı çıkacak ve ço-

cuklar el sallayacaklar. Yıldızlar ve ağaçlar arasından yemyeşil rüzgar esecek. Toprak sonuna kadar yeşil olacak ve zalim fırat ve dicle'nin suyuyla sulanacak. "Babam", dayım geri dönecekler bu esmer güzeli şehre. Kilis, Harran, Suruç, Urfa, Şırnak, Mardin... Güneydoğum hasret suyuyla yıkanacak. Gözlerimizden süzülen yaşlar isyana, acımasız hayata, ölüme, hasrete akmayacak, yalnızca sevinç gözyaşları olacak. Güneydoğu acı haberlerle değil, iyiye, güzele atılan adımlarla çalkalanacak. Feryadı, ağıdı, hüznü ölümler ardından çalınan zılgıdı tanımayacağız o zaman. Çocuklar sadece gülecek ve umutlarını bir leyleğin kandaına takıp diğer çocuklara gönderebilecekler. Onlar gurbete giden dayılarının, kan davası yüzünden vurulan babalarının, sevdasını bağına basıp kendini dağlara vuran ağabeylerinin ve hiç tanıyamadıkları, gözlerinin içine bakarak "ana, anam" diyemedikleri analarının ardından ağlamayacaklar. Onlar şimşekten, gök gürültüsünden korkacaklar. Toprağa ve yüreklere atılan tohumlar yeşerecek. Aydınlık ve güzel günler gelecek, ninelerin dillerinde, anaların, babaların sevdalı yüreklerinde isyanın yanık tadı olmayacak. Çünkü hüznün ve isyan yedi düvel yabancı olacak bize.

Hüzne, isyana, ağıda küsmüşken hayatla dost olacağız ve bu dostluğun adını "GAP" koyacağız, ölümsüz türkülerle merhaba diyeceğiz dostluğa, yaşama, insanlara ve ardından tüm güzel ve aydınlık günleri GAP'a...

GAP... Hasretin son buluşu, yağmurların yağışı, toprağın bereketi... Soluk almak, insanca yaşamak... GAP... Yüreklere atılan tohumların yeşermesi, ağacın yeşillenmesi, suların çığlık çığlığa akması, toprağın su ile düğünü... GAP... Heval'in kağıdı, Zozan'ın kalemi, Nazif'in gülümsemesi... Bereket gemisi... GAP... İnanmak, sevinmek, gülümsemek... Gap... Her şeyimiz... GAP biziz... GAP hayata sarılmak, ne olursa olsun mutlu olmayı öğrenmek, hayal kurmak, beklemek ve beklemeyi öğrenmek...

"Ne hasta bekler sabahı,
Ne taze ölüyü mezar,
Ne de şeytan günahı,
Seni beklediğim kadar" diyor şair.

Biz de seni böyle bekledik; bitip tükenmeyen yüreğimizdeki aşkla. GAP! Seni bekledik ve bekletilmedik! Hoş geldin GAP!

KARANLIĞIN ARDINDAN GELEN SES

Sınırsız, sonsuza açılan bir pencerede,
Sessizce durduk.
Hayattan hiçbir beklentisi olmayan bir çocuk gibi
Elimizde bulunan çekici,
Vurmak isterdik duvarlara.
Olmadı!
Kendimizle başbaşa kaldık.
Haykırmak istedik içimizi yırtan sessizliği.
Bir çocuk,
Oyuncağı olmayan bir çocuk
Oynamayı, gülmeyi bilmeyen bir çocuk
Hasretiz biz de bu çocuk gibi,
En bilge kişinin cesaretine.
Açın pencereleri!
Yıkın duvarları!
Savurun ellerinizdeki bütün çiçekleri!
Üstümüzde kırılmayı bekleyen bir kabuk var.
Sessizliğimiz bekleyişimizdir.
İlimdir, bu hasret kaldığımız,
Özleyiştir.
Suyun durgunluğuna
Kapılmış bir ürperiştir.
Bilim bilmezdi bu anadolu çocuğu.
Nasıl da gecikmişiz.
Ekilmesi gereken bir tarladır bu önünüzdeki.
Görün bizi!
Sıyrdık mı kabuğu bir anda,
Haykırmak istiyorum dünyaya:
Artık yeter!
Okul istiyorum.
Okumak, istiyorum.
Okula giderken köpeklerden ya da
Soğuktan donmaktan
Korkmamak istiyorum.
Karanlıktan ürpeririz,
Kardeşlerim ve ben.

Elektrik istiyorum.
Kitaplar istiyorum açılınca sevgi dağıtan.
Hep ezildi benim anam.
Tarla ezdi, sürü ezdi, baba ezdi, koca ezdi...
Hasılı onu bütün hayat ezdi.
Okuyup büyük adam olacağım.
Okutacağım bütün yalın ayak,
Yüzünü güneşin kavurduğu,
Yırtık elbiseli,
Bütün mazlum, bütün masum
Kız çocuklarını.
Ellerimi yıkadığım su ellerimden kirlidir.
Hayvanlar ve ben,
Aynı yerden içiyoruz bu suyu.
Onurum incinse de.
Ama, artık dayanmıyor;
Ne bileğim, ne kalbim.
Tertemiz sular içmek istiyorum.
Babamın her yaz
Yağmur duasına çıkıp da
Gözü yaşlı dönüşü değil.
Tarlaya, gürül gürül gelen arkları görüp de
Gülmesini istiyorum.
Gök mavi, toprak yeşil olsun.

Umutlarımı yarınlara bırakmayın!
Ben Anadolu çocuğum.
Zorluklar yıldırılmaz beni.
Sizden istediğim bunların gerçekleşmesidir.
Bir umut yeşerdi
Harran'dan Suruç'a; Kahta'dan Siverek'e...
Ama bir baraj yetmez bin baraj istiyorum.
İnsanlığın konuştuğu bu toplumda,
Böyle fakir ve ezik değil
Sadece ve sadece
İnsanca yaşamak istiyorum.
İstiyorum ve bekliyorum...

UMUT IŞIĞI

İnsan yaşamında yaptığı uğraşları, çabaları verdiği emekleri hep daha iyi bir ortam, yaşam sağlamak içindir. Yapılan işlerle beraber insanlar kendileri içinde daha iyi ve sağlıklı bir ortam yaratmak istemişlerdir. Bunun için verilen çaba ne kadar fazla olursa, yaşanan çevre de o kadar sağlıklı olur. İşte GAP böyle bir ortam hazırlamış ve insanlar için, doğa için faydalar sağlamıştır.

Yaşam zorluğu insanlar için sorun olmuş ve bunun yanında sağlıksız çevrede doğa insanı olumsuz etkilemiştir. GAP'tan önce bu sorunlar yaşanmaktaydı. Hem ekonomik yönden yaşanan zorluklar hem de sağlıksız çevreden dolayı yaşanan zorluklar hayatı çekilmez hale getiriyordu. İşte tüm bu sorulara cevap vermek için hazırlanan gap, doğu insanı için bir ilk bir umut kaynağı olmuştur. Nitekim beklentiler fazlasıyla gerçekleşti. Proje hayata geçtikten sonra insanlar rahata ve huzura kavuşmuşlardır. Projeden önce yaşanan sorunlar artık yerine rahat ve huzurlu bir ortam bırakmıştır. Bu güzel ortam Bölge'nin insanlarını, ülkeyi mutlu etmiştir.

GAP'dan önce doğu bölgesi kendi sorunlarıyla başbaşaydı. Bununla beraber sorunlara cevap vermeyen yöre halkı olumsuz çevre koşullarıyla karşı karşıyaydı. Bölge gelirinin düşük olması, halkın rahat bir ortamda yaşam sürememesi sonucunda oluşan kirlilikler çevreye olumsuzluklar getirmiştir. Bu durum proje uygulanana kadar devam etmiştir. Projeden sonra gelir artmış halk yaşadığı sorunlardan kurtulmuştur.

GAP ile beraber insanların çalışma isteği artmış ve her alanda gelişmeler kaydedilmiştir. Ekonomik, kültürel ve sosyal ha-

yatta gelişmeler olmuştur. Proje sonrası yaşanan olumlu gelişmeler sayesinde halk bol ürün elde etmekte ve buna paralel olarak kazandıkları, gelirler de yükselmektedir. Bunun sonucunda ekonomi gelişmiş, halk bilinçlenmiş ve bu bölgeler hızla gelişmeye başlamıştır.

Tabii GAP yalnız bunlardan ibaret değildir. Proje geliştikçe faydaları da artmaktadır. Suyu hasret topraklar şimdi işlenmekte, su gitmeyen köylere şimdi su ulaşmaktadır. Bu düzen sayesinde sağlıklı çevrenin de temelleri atılmıştır. Artık açıkta su taşıma, su çekme, iş bulabilmek için göç etme sorunları bitmiş aksine başka yerlerden göçler olmuştur. Bu proje sayesinde gelişmeler ülkemiz içinde yararlı olmuştur. Ülke nüfusunun önemli bir kısmını teşkil eden doğu halkı rahatlamıştır.

Doğu bölgelerinin sorunlarından biri de yaygın hastalıklardır. Bunlar: susuzluk, pislik ve yeterli sağlık hizmetlerinin bulunmamasından kaynaklanmaktaydı. Ama GAP'ın devreye girmesiyle bu sorunlar büyük ölçüde azalmış artık hemen her köyde sağlık hizmetleri verilmeye başlanmıştır. Su sorunları da en aza indirilmiştir.

Sorunlar çok ve çözülmesi imkansız gibi görünüyordu. GAP'ın gerçekleşmesi kaçınılmaz hale geliyordu. Ama halkın isteği ve devletimizin yardımı birleşince bu zor görünen proje hayata geçti ve binlerce insanı fakirlikten, sefaletten kurtardı. Artık doğu insanını rahat ve mutlu bir yaşam beklemektedir.

ADIYAMAN BİRİNCİSİ

YAKINLAŞTI YOLLARIMIZ GAP'LA

Sırrımı söylerken bu güzel topraklara,
Sen çok büyük yoldaştın GAP
Koştum sana kavuşmak için taşlı yollara,
Varacağım pes etmedim ben burdayım hala
Ben bir kız çocuğuyum Harran'da
Gözlerim yaşlı ellerim duada,
Sakin dokunmayın bana ağlayacağım
Ben bir Güneydoğu'lu çocuğum
İmkansızlığın kucağında
Ben bir Fırat çocuğuyum
Sözde geleceğin güvencesi, umudu
Oysa ezilen benim ağlayan benim
Açlığın, yokluğun, sefaletin kucağında
İşte yılmadan kavuştum sana GAP.
Hadi ne olursun gülümse bana,
Aç gözlerini, tut ellerimi, sarıl bana
Yine gördüm gülümsedin bana GAP.
Şimdi küçük bir kuşum, kanatlı bir kuş
Uçtum sana geldim
Sen kocaman bir nehirsin, ırmaksın GAP.
Burası 21. yüzyılın alınterinin olduğu yer
Burası güzel Anadolu
Umutla bakıyor artık geleceğe ülke
Sen çok yaşa GAP.
Yaşamazsan bile ben seni yaşatacağım GAP.
Sen bizleri yaşat, çocukları yaşat, anamı yaşat,
Bacımı yaşat, güneydoğumu yaşat
Ama sen yılma GAP.

Ayşegül TOPRAK
Mustafa Yücel Özbilgin İlköğretim Okulu / ADIYAMAN

BATMAN BİRİNCİSİ

Yezda Medet KORKMAZ
TED Özel İlköğretim Okulu / BATMAN

TOPRAK ŞARKI SÖYLÜYOR

Bütün umutlu kelimelerin kısaltılmışıdır bu üç harf: GAP... Hecelenecek, yarınların esmer toprakları. Esmerin teni yeşillenmeliydi. Güzel; ama bakımsızdı. Bir kadın gibi makyajı ve elbisesi olacaktı. Benim varım yoğum dediğim, yarım Güneydoğu'nun tek kusuruydu; anne olmak için can atan bana, sana, ona çocuk verememesi. Böyle olmasını kendisi de istemiyordu. Onu çok sevenleri o da kırmak istemezdi; ama...

Unutulmuş, yüz verilmemiş, eli yüzü kavrulmuş, ruhu kıvrım kıvrım, berrak bir umuda aşıktı. Yağmur duasına açılan eller mevla'ya yalvardı yıllarca; yazgımız değişsin diye. Her gün doğumunda yeni umutlara açıyordu gözlerini, tek vücutta toplanan gönüller.

Toprağı artık, gözyaşlarıyla sulanmasın istiyordu yaşlı çiftçi. O, kendi bağrında yaşattığı dümdüz toprakları ve bütün elmacık kemiklerini dışarıya gösteren dağları bilirdi.

Gün; alevden çehresiyle batı yakasını ağartmaktaydı. Ufuklar, hasta benizlerdeki soluk umutlar kadar duman rengindeydi. Semalarda kızılbaşan ateşin akisleri, Güneydoğu'nun esmerimsi çehresine fersiz buselerini kondura kondura gri bulutların arasına çekilmekteydi. Gökler, adeta hüznün dolu bir yüz gibi gittikçe matem havasına bürünmekteydi. Semalar, simsiyah bulutlardan yas elbisesini giyinmiş o direksiz çatı, çökecekmiş gibi duruyordu.

Su...

Gökten inen tanelerin birken ve hiçken bunu anlayıp hatasından vazgeçen, biraraya gelerek havuz oluşturan... Ve GAP, bu havuzun dev musluğu. Acılarını koynuna bir muska gibi saklayan bu toprak, artık yeşil yeşil konuşmaya başlayacak. Yüzündeki kırışıklıkları gösteren çatlaklar kapanacak. Bu, yıllarca beslenen; ama hiç yeise terkedilmeyen görülür, tutulur, ekilir, biçilir bir umuttu.

Suyun toprağı öpüşü, gözlerini açan tanelerle oldu. Beklenen bir kavuşmaydı. Davullu, zurnalı yapılacak düğünün, baharın ve hasat mevsiminin adı oldu GAP.

Ey aşık veysel, insanlığın mayasını nicedir dost bildin sazının mızrabında.

"Benim sadık yarım kara topraktır."

Boşuna dememişler yeşilin adı, kara toprağın tadı diye. Borular toprağa damar oldu, makinelerin sesleri ninni, su, toprağa allı pullu at sırtında bir gelin. Dinmesin bu hayat belirtileri. Yaşam üç harfte saklı: GAP.

Uzun zamandır üzerinde çatlak çatlak damarlar peyda olmuş, susuzluktan inadına derinleşip oyulan yaralar iyileşecek, çukurova bulutları öpüp öpüp gönderecek artık, küçük kardeşi Güneydoğu'ya. Yıllardır dargın duran iki yiğit verecek el ele. Dicle ve Fırat.

Direksiz göklerin üzerinde okyanusları barındıran bulutlar, sayende barıştı bu topraklarla. Güneş kırmızı çiçeklerden örülmüş çelenk gibi al al... Ve tek başına sürdürdüğü saltanatını paylaşıyor. Umudun adı: GAP'la.

Projeler demeti GAP, bir sihirli değnek gibi değiştirdi Güneydoğu'nun makus talihini. Sadece Güneydoğu Anadolu'yu değil, ülkemizi de geliştirecek yeniliklerle geldi. Artık çok da uzak değil, gelişmiş ülkelerdeki gibi, gök kubbeyi delen kültür ve sanat merkezlerinin, fabrikaların, üniversitelerin, okulların, hastanelerin, cennet görünümlü şehirlerin kurulması.

Artık, insanlar umutlarını toprağın altına gömmeyecek. Neşeli şarkılar söyleyecek, bu işe yürek ve emek vermiş tüm gönüller.

Selam olsun bu coşkuyu yaşayan güzel yurdum; Türkiye' ye...

BATMAN BİRİNCİSİ

GAP'LA ÇOŞMAK

Çaresiz ve yorgundu,
Benim memleketimin
Hüzne doymuş insanları...
Terörden bıkmış,
Toprak desen, elleri gibi çatlak.
Çocuklar oyuncaklara doymamış, yalınayak
Ürkek, çekingen,
Dokunsan ağlayacak.
Umutları; Toprağa bereket, bedenlerine kuvvet,
Boş dönmemek, tarladan eve,
Ekmeğini katıksız bölmemek,
Çocuğuna okul, gelinine yuva kurabilmek...
Ve bir gün,
Bir destan yazılıyor güneydoğumda.
Temeller atılıyor,
Bendler kuruluyor Dicle'nin Fırat'ın önünde.
Çağımızın en parlak ufku doğuyor,
Öyle bir ufuk ki,
Gözlerde ki ışık, çöllerdeki hayat
Güneş daha parlak doğarken dağlardan
Baraj suyu tünellerden geçiyor,
Ulaştırıyor suları zaferle çatlak topraklara.

Her bir kolu ayrı şans dağıtıyor,
Batman'a, Urfa'ya, Diyarbakır'a.
Umut ve mutluluk tohumları ekiliyor bölgeye
Ne güzel, ne hoş!...
GAP'la coşmak, çağlamak,
GAP'la yaşamak umudu.
Bu uğurda yürüyenler gururlansın,
Gururlansın Türk Mühendisim, İşçim.
Hayat artık acımasız değil buralarda.
Toprak Ana da coşuyor,
Açıyor bağırını GAP'ın coşkulu sularına.
Çocuklar okulsuz değil artık

Babalar işsiz,
Anneler çaresiz ve üzgün değil!
Gurbete gitmiyor amcalar dayılar
Ağıtların yerini neşeli türküler alıyor,
Aydınlık gecelerde...
Projeler demeti GAP'la
Teknoloji geliyor, can geliyor Güneydoğuma
Anadolumun göz nuru,... Nazar boncuğum,
Seninle yarınlarımıza huzur geliyor.

Zeynep BAŞÇI
Fatih İlköğretim Okulu / BATMAN

DIYARBAKIR BİRİNCİSİ

Halime TAMAN

Lice Lisesi / DIYARBAKIR

UMUT IŞIĞI

Güneydoğu'nun umut ışığı GAP,

Her şey düşlerle başlar... Her iyi şey iyi niyetlerle...

Her büyük şey küçük adımlarla...

GAP, Güneydoğu'nun karanlık dünyasının ufuklarından doğan güneş, düşmekte olan çığ altına koşarak giden hayallerimizin önüne gerilen engel...

Deniz yolcusu için pusula, çöl yolcusu için kılavuz ve yol ayırımında bulunan kimse için yön gösteren levha ne derece gerekli bir ihtiyaç ise Güneydoğu için de GAP bir ihtiyaçtır.

Bizler Güneydoğu insanı olarak dünden bugüne gelmiş ve şimdi yarının kapılarını aralıyoruz. Seninle aralanan kapının arkasındaki büyük ışık hüzmelerini şimdiden görebiliyoruz.

Sen Güneydoğu'nun ümit tomurcuğu, şimdi bir goncasın, yakında harikulade bir gül olacaksın. Etrafına yayacağın koku tüm Güneydoğu'yu kaplayacak. Herkes kendini bunun büyüklüğüne bırakacak.

Seninle beraber Güneydoğu'muz daha verimli hale gelecek. Yazın kuraklık nedeniyle çatlayan topraklarımızın ab-ı hayat kaynağı olacaksın. Böylece bir damla suyumuz bile boşa akmayacak.

Senin gelişinle beraber Güneydoğu aydınlanacak; ama bazı komşularımız karanlıkta kalacaklarını düşünmekte.

Oysa bu yersiz varsayımdan başka bir şey değil; çünkü Türkiye'nin komşularını susuz bırakmak gibi bir durumu söz konu-

su bile olamaz. Ama unutulmamalı ki kaynaklarını topraklarımızdan alan ve büyük bir kısmı sınırlarımız içerisinde bulunan ırmaklarımızın suyundan yararlanmak en doğal hakkımızdır.

Şunu da biliyoruz ki her büyük şeyin büyük bedeli vardır. Her güzel şey beraberinde bir çok güzel şey getirir; ama bazı güzellikleri de yok eder. Tıpkı Hasankeyf'in yok olmaya mahkum oluşu gibi. Tarihin izlerini taşıyan Hasankeyf'in sular altında kalacak olması bizler için çok acı verici bir durum; ama en azından gap'la gelecek olan güzellikler bizi teselli edecektir. Çünkü GAP, tek yönlü bir proje değildir. GAP sadece sulama ve elektrikle sınırlı değil; bölge'nin tarım, endüstri, ulaştırma, eğitim, sağlık ve diğer yönlerden kalkınmasını sağlayacak bir proje bütünüdür.

Böylece Güneydoğu'muz Türkiye'nin en nadide çiçeği olacaktır. İnsanlarımız iş aramak için diğer bölgelere gitmek zorunda kalmayacak ve böylece sıla özlemi çekmeyecektir. Artık Güneydoğu Türkiye'nin gündeminde kötü anılarla anılmayacak, yapılacak büyük başarılarla gündemde kalacaktır.

Sen bir umut ışığıdır! Güneydoğu'yu aydınlık yarınlara taşıyacak. Sen Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nin kaderini var gücüyle değiştirmeyi amaçlayan bir yolsun. Bizde bu yolların güvenliğini ve devamlılığını sağlamaya hazır bir neferiz.

GAZİANTEP BİRİNCİSİ

Mahmut Can UĞURGEL
Gaziantep Kolej Vakfı Özel İlköğretim Okulu
GAZİANTEP

DENİZİN DİBİNDEKİLER

Bir denize benzer Güneydoğu Anadolu'nun kültürü.

Önce bakarsınız suyu az, hiçbir dalganın olmadığı bir nehir gibi. Kendini bırakıvermiş toprağın yüzeyine. Cansız bir ölü gibi. Ona herşey durgun gelir. Bir türlü kendine çeki düzen veremez. Suları kurudukça kurur. Ne balıklar yetiştirir ne de bir faydası olur etrafındaki bağ ve bahçelerine. Dibindeki mücevherleri çıkarmayı bilemez. Onları bir türlü göremez ki, ilgi görecektir olsun. Diğer arkadaşları gibi, belki de onlardan çok farklı, ne senaryolar oynanır, ne hayaller düşünülür Güneydoğu'mun üzerinde.

Ve bu deniz bir gün bakar semaya ağlayarak... İçindeki tüm suları bir boşluğa akıtarak... Tüm cevherlerini çıkarır sonunda. Onları sergilemek, tüm dünyaya duyurmak ister. Fakat tek başına yeterli göremez kendini. Yakınındaki dağlar, taşlar ona bir dost gibi, yardım elini uzatarak üstlerinden her tarafa açılmasını sağlarlar. Ama açılırken de, o masmavi yolculukta neler olmuştur ki? Cevherler bir bir yayılmış ve hepsi yerlerini bulmuşlardır insanların elinde. Tarihi eserler boy boy fotoğraflarını vermişler, yeraltı kaynakları büyük ilgi görmüş, böylece görevlerini ifa ederek insanların ihtiyaçlarını karşılamışlardır. Denizin içindeki bu varlıklar, sürekli bir verim içindeydiler. Hep verdiler, hep verdiler! Ama bu hep böyle mi devam ederdi? Hayır böyle devam edemezdi, sonunda bu verilenlerin karşılığı görüldü.

Dağlar, taşlar hep bir olmuş; bu değerlere sıkı sıkıya bağlanmışlardı. Ne yazık ki onlar, parçalanıp yok olmaya, üzerlerine taşların yığılmasına mahkumdurlar. Artık bu denizin sularıyla barajlar yapıp kültür varlıkları hep dipte kalacak ve sonsuza kadar

korunamayacaktı. İnsanlar, onları yuvalarından alıp uzaklaştırdıysalar da korumaya çalıştıysalar da memnun edemediler. Çünkü onların da bir evi, bir yurdu vardı. Deniz, tekrar ağlıyordu. Bu sefer içindeki cevherlerin koparılcasına sökülüp alınmasından şikayetçiydi. Tarihin sonu böyle mi olacaktı? Anladı artık, bir değer ne kadar değerli olduğunu!

Ve artık denizdeki her varlık biliyordu tarihte neler olup bittiğini, köklü bir kültür değerinin nasıl yok olduğunu ve nasıl acı acı can verdiğini. Ve de bir de can verirken nasıl "can" olunacağını...

YÜZLER GÜLECEK

Tarlada ürün
GAP'la bereket
Köylü mutlu
Kadın özgür
Hep yüzler gülecek...

Çocuklar şirin, çocuklar güleç
Okullar dolu
Eller kalem tutuyor
Herkes okuyor, herkes yazıyor
Cahillik yok
İşte gelecek...

Traktör sesleri, karasabanı yeniyor
Sürülüyor tarlalar
Ekiliyor bostanlar
Boy atıyor tütün, pamuk
Mutlu sonla bitiyor hasat
Ambarlar dolu, şen köylüler
Halil İbrahim bereketi
Böyle sürececek....

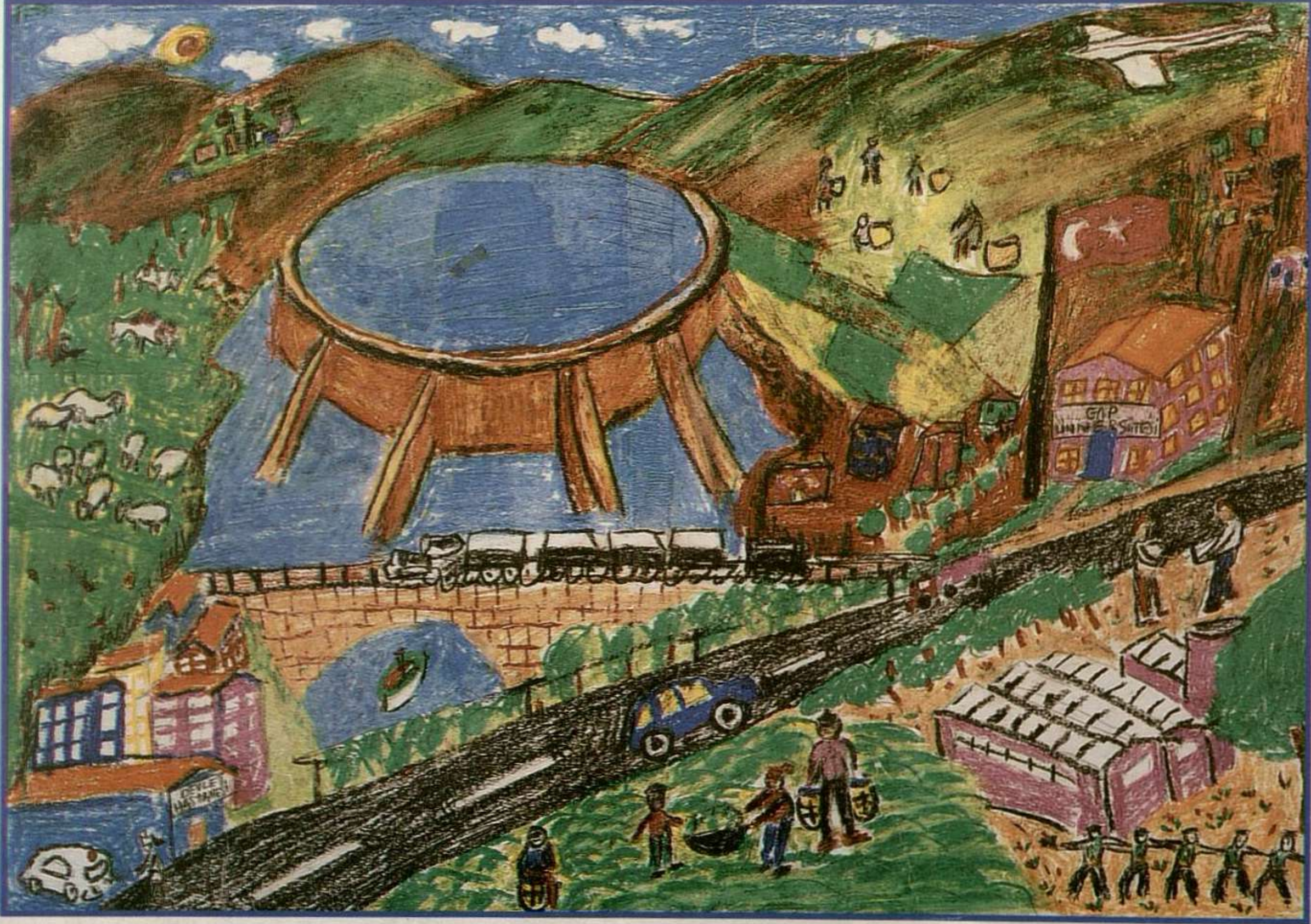
GAP'la gülümser ovam
GAP'la Güneydoğu şen
GAP emek, GAP bereket demek
Güvencim, ümidim GAP
Yoksulluğu bitir, yoksulluğu yen
Çocuklar okusun
Kadınlar okusun özgürce
Her elde zeytin dalı
Karanfil, kalem olmalı
Aydınlık olsun Türkiyem
Biliyorum kötü alın yazım silinecek...
Kadın, kız, çoluk çocuk elele
Özlediğim bu, hiç uzak değil
GAP'la geldi, gelecek...

Semih YILMAZ

Gaziantep Koleji Vakfı Özel Lisesi / GAZİANTEP

KILIS BİRİNCİSİ

Melike A4
Kilis Meltem İlköğretim Okulu / KILIS

SUSAMIŞ GÖNÜLLERİ

Yıllar yılı hep yalnızdılar. Tek dostları yalnızlık ve soğuk kış gecelerinin vazgeçilmez, insanın içini titreten, ürperten ve sıkı kara ayazıydı. Kupkuru kahverengi toprakların suya hasret kaldığı gibi susamışlardı sevgiye, ümide.... Puslu gökyüzü kadar solgun ve bulanıktı duyguları. Her gece, küçücük fakat gönülleri bir olduğu için bir çok insanın yaşadığı, çoğu toprak, ahşap olan evlerden çıkan simsiyah isler yürekleri karartıyordu yavaş yavaş. Hayal kırıklığına uğramış duyguları dargın, bir çare arayan, fersiz bakan gözler buğuluydu. Açtılar, susuzdular, umutsuz ve mutsuzdular. Eğitime, ilgiye muhtaç bebeler, onları böyle görüp de çaresizlikten kahrolan ana ve babalar. Kaderleri gibi kapkara, kocaman bulutlar yıllar yılı hep onların üstündeydi.

Onları tanıdınız elbette. Evet, Güneydoğu insanı. Hemen aklınıza yıllardır sefaletten, acı çekmekten gülmeyi unutmuş, yavaş yavaş yaşama umudunu yitiren, daima kin, öfke, nefret, kan içinde yaşamaktan kalpleri inceden inceye taşlaşmaya yüz tutmuş insanlar geldi. Yedisinden yetmişine hepsi acı çekti. Bir lokma ekmek, bir tutam huzur, umut içinde çalıştılar yıllardır cehennem sıcaklığında. Umut olan, yarın olan çocuklarını okutabilmek için didindiler çatlak topraklar arasında sarı sıcakta. Uçsuz bucaksız arsalarda, çatlak, boz topraklarda açtılar gözlerini, orayı mesken tuttular, o topraklara umut bağladılar. Hiçbir yere gidemezlerdi.

Güneydoğu ata yadigarı ve gelecek nesile bırakılacak büyük bir mirastı. Evlerini, barklarını bırakıp, onca geçmişi bir anda silip nereye gidebilirlerdi. Onlar hiçbir zaman doymadılar; dostluğa, kardeşliğe, sevgiye açtılar daima.

Mutluluğun zirvesinde oturamadılar bir türlü. Bunun içindir ki; küçük şeylerden mutlu olmasını bilir Doğu insanı. Çok şey istemiyorlardı. Yalnızca gönülleri ve karınları doysun istediler. Yalnızca ilaç ve doktor bulamadığı için çocuğunun günden güne eriyip yok olmasını izleyen, ızdırabını ta içlerinde duyuyorlardı topraklarını böyle suya hasret, verimsiz, bomboş görünce. Suyu hasret topraklarla beraber çatlıyordu yarımlar, umutlar. Çünkü tüm gelecek, tek umut olan çocukların eğitimleri o topraklara bağlı.

Yarımların garantilenmesi ancak çoğunluğun geçim kaynağı olan toprağın işlenmesiyle mümkün. İyi ama nasıl? Hiçbir zaman eşit şartlarda olmadılar insanlar arasında. On beşindeki bir genç kız, delikanlı her sabah okula giderken, aynı yaşta olmalanna rağmen onlar okula gitmek yerine yaşam savaşı için çalışıyorlar. Ellerinde kazma, kürek kupkuru topraklara vururlar hırslı hırslı. Bu hırslı ona, bir gün okula gidebilme, yamasız bir çift ayakkabı, bir kitap alabilme özlemi verir. Güçsüz, küçücük,

çalışmaktan nasırlaşmış elleri toprağı kazarken; kafasından hep o kötü manzaranın bir gün değişip, yemyeşil, sulak, aydınlık, pırıl pırıl bir yer olacağı geçer. Bunca olumsuzluğa, zor şartlara sahip olan Güneydoğu suya, enerjiye, eğitime bunca hasretken, can damarları olan Fırat ve Dicle boşuna akmaktaydı. Tıpkı yıllarca kör yaşamış bir insanın yıllar sonra gözlerinin açılması gibi bir şey GAP ve Güneydoğu. Kapkaranlık bir odaya yıllar sonra güneşin doğması gibi. Evet GAP.... Güneydoğu'nun ve Türkiye'nin can damarları, kalbi sanki. Güneydoğu için GAP yeniden doğmak gibi bir şey.

İnsanları yeni baştan yaratmaktır, yeniden işlenmesi beyinlerin, yeniden gülmek, yeniden yaşamaktır. GAP'la gelecek yılların sıkıntılarının çizgileriyle işlediği yüzler. Artık onlarda okuyabilecekler. Eğitimlerini en güzel şekilde alabilecekler GAP'la. Ekonominin gelişmesi bölgeye canlılık kazandıracaktır.

Okullar yapılacak teknolojiyle donatılmış, üstü akmayan sıcak, laboratuvarlı okullar. Öğretmenler gelecek dört bir yandan akın akın. İkel ana-babaların zamanı değil zaman, bulamayacaksınız cahil insan. Ufku açılan aile, çocuğuyla daha yakından ilgilenecek, eğitime önem verecektir. Cahil kalmamalı kızım, oğlum okumalı diye düşünecek. Eve kapatmayacak artık kızını. Teknolojinin en mükemmel imkanlarından pay alabilecek imkanınca. GAP'la beraber doğup, büyüyen çocuklar anne, babalarıyla aynı kaderi paylaşmayacak, anne babalar da çok geçte olsa artık rahata kavuşacaklar. Eğitim düzeyinin yüksek olduğu bir toplumda insanların refah seviyesi yüksek, ekonomik geliri iyi olacak ve dolayısıyla mutluluklar, güzellikler dolacak. İnsanlar sadece kendi pencerelerinden bakmayacaklar dünyaya. Ufuklar genişleyecek doğudan batıya. Pencerelerden değil dörtgenleri aşip sınırsız düşünecek insanlar. Dünyaya açılacak beyinler. Eğitimlerini tam almış insanlar kin, nefret, öfkeyi yok edecekler aralarında. Sevgi, barış hakim olacak dudaklarda.

GAP'la son bulacak haksızlıklar, cehalet, karanlıklar, yoksulluk. Ve GAP'a gelecek Güneydoğu ile birlikte altmış milyon. Susturamayacaklar artık haksızlıklar karşısında susturmayacaklar. Onlar da herşeyin farkında olacak bundan sonra. Eziklik duymayacak Güneydoğu insanı. Ve dünyaya duyuracak sesini. Hükmetme sırası bizde, gün bizim günümüz. GAP sayesinde 21. yüzyıl batı küresinde Türk yüzyılı olacak.

KILIS BIRINCISI

GAP

Çocuklara neşe, gençlere umut,
Ülkemin gururu, sevincidir GAP.
Tarıma bereket, toprağa bulut,
Milletimin gururu, sevincidir GAP.

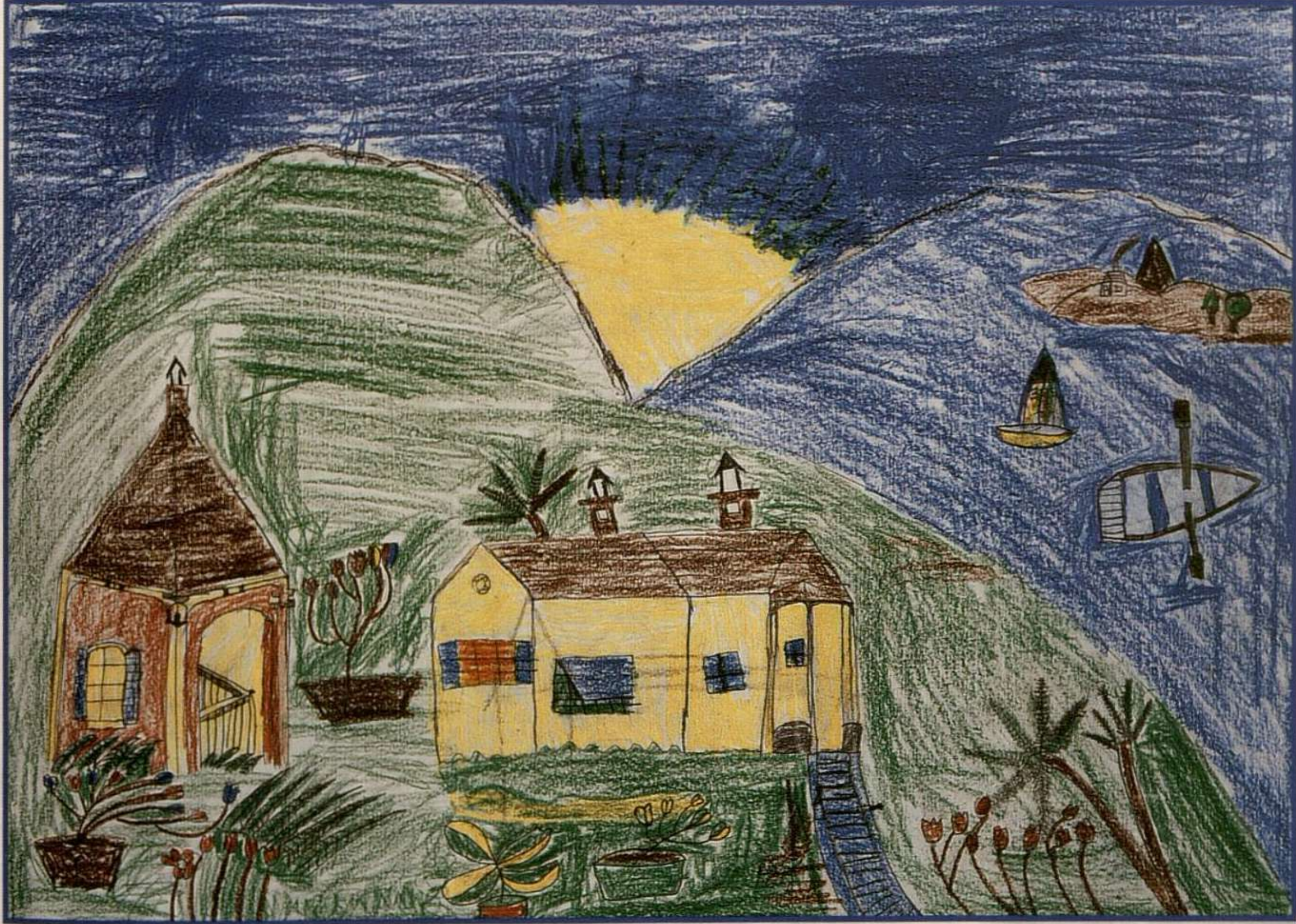
Emeği, sermayesi, mimarı benim.
Fikri, düşüncesi, yapanı benim.
Üreteni, satanı, alanı benim
Milletimin gururu, sevincidir GAP.
Vatanın bağrında bir gül misali,
Dostluğa uzanan bir dal misali,
Varlığa gidilen bir yol misali,
Milletimin gururu, sevincidir GAP.

Bir ektim, beş aldım, senin sayende,
Yoksulluğu yendim senin sayende,
Yüzümüz gülüyor senin sayende,
Milletimin gururu, sevincidir GAP.

Hüseyin Emre TAŞDEMİR
Özel Mehmet Dögme İlköğretim Okulu / KILIS

MARDİN BİRİNCİSİ

Fırat KOLBAŞI
Şehit Üsteğmen Seyhan İlköğretim Okulu / MARDİN

ÇÜNKÜ SEN UMUDA KOKUYORDUN

Ben bir doğulu çocuğum...

Anamın hamurlu eli katık olur aşımıza. Babam tarlada çapan tutan, orak tutan elle-riyle sağlar kazancımızı. Yine de toprağımız ninemin yorgun, çatlak ellerinin aynası olsa da; ninem, dedem bu kıraç toprakta bir ömür tüketmişse yüreklerindeki hayal gemisinin direğini çatırdatarak...

Oranın toprakları susuz ve kıraç... Köylüm, evet köylüm hala yüreğinde bir mum yak-mışsa -ki bir avuç ışığın karanlığı, kara bahtımızı aydınlığa boğması gibi- ve hatta erirken bile yeni bir mumun oluşarak bizi aydınlatabileceği umudunu taşıyor. Bekliyor... Umudu, kana bulanmamış, genç kızının işlediği nakış nakış gergefini, dikenli bir düşünceye hap-solup dağa çıkmamış kardeşini, artık ayrı düşmek istemediği yarını. Bu düşüncelerle uzaklara dalan gözlerim küçüğüm Ali'yi gördü. Gözlerinden iki damla engelleri aşip ma-sumca süzülürken titrek bir sesle "abla! Ben okula gidebilecek miyim? Kitaplarım, defter-lerim, renkli boya kalemlerim olacak mı? Abla, benim yeşile boyayan kalemim olacak mı? Ben, yapacağım resimlerde memleketimin zihnimdeki hayalini çizip, boyayacağım. Abla; ağabeyim ne zaman gelecek? Köy kahvesinin televizyonunda ağabeyimin resmini gör-düm, büyük şehirdeydi. Ama televizyon "aranıyor" diyordu. Abla bu ne demek? Ağabe-yim okumaya gitmedi mi? Cevap versene abla! Neden susuyorsun? "bu sefer Ali yanık teninden akan gözyaşıyla ablasına: "Babam geri dönecek mi?" Ablası dolan gözlerinde-ki yaşı yanağına değil de zayıf olmadıklarını gösterircesine yüreğine akıtarak "evet, geri dönecek" dedi. Fakat Ali, babasının tarlada can verdiğini görmüştü. Ablasına dönerek: "Biz onu tarlamıza gömdük, toprağımız su ile buluşunca yeşilini gösterip, ürünü verecek. İşte babam o üründe, yeşilde olacak." dedi. Hani yeni açan çiçekler renkli yapraklarını büyük bir heyecan ve beğenilme arzusuyla serer ya gözler önüne. İşte öyleydiler benim toprağımın çocukları.

Hiç kimsenin farketmediğini sandıkları farklı bir "şey" vardı bakışlarında. Bir süre sonra görebilmelerini, koklayabilmelerini, geleceklerini değiştirecek bir şey!... Bense, bel-irmeye başlamış yıldızlara bakarak yürüyen birinin yoldaki çukura düşmesi gibi boylu bo-yunca yuvarlanıvermişim onların geleceğine. Yeni açan bir çiçek gibiydiler, titriyorlardı bakışlar karşısında, titriyorlardı kerpiç köy odalarının ölgün ışığında yalnız kaldıklarında. Ama açılmaya devam etmeleri gerekiyordu. Henüz açılmaya başlamış o kadar çok çiçe-ği seyrettim ki ben... Sımsıkı kucağından akan bir bebek gibi, tomurcuğu patlayınca he-men hemen hepsine "kendi rengini gösterme arzusu belirdi".

Hep birlikte bir ağızdan geleceklerini değiştirecek GAP'ı sordular bana. Birlikte araş-tırdık. GAP, Türkiye'deki kırsal kalkınma, endüstriyel gelişme ve sulama projelerinin ya-nısına tarihimizin en kapsamlı atılımı olarak ekonomik, kültürel. Toplumsal yörede yaşa-

yan bizlerin başta olmak üzere tüm ülkemizin kalkınmasına ve halkımızın mutluluğuna hizmet eden bir projeymiş. Bu sayede birçok uygarlığa ev sahipliği etmiş, yaşayan tarih olan Güneydoğumuz turistlerin ilgisini çekecek, bizi kalkındıracakmış.

Güneydoğu susuz, çatlamaş kuru topraklarına bir damla degecek mavi boncuk zer-resini bekliyor. Ulaşmak istiyor kaynağına varıp da kana kana içmeye... Hasret zincirini kırmayı bekliyor, umuda kokuyor. Belki hiç farketmedi; katrana kesmiş gecelerin kayıp zamanlarında, yolunu şaşırılmış bir minik yıldız arar gibi gözlerinde ışık aradığımızı. Ve hiç farketmedi belki; "Umuda koktuğunu!..." yoo, bilmesi gerekmiyordu aslında. Belki güzel-liği de işte buydu geçen zamanın sabırla, ümitle, hasretle beklenişi. Belki bilseydi veya biz söyleseydik, bozulacaktı birşeyler. Eğer bilseydi; bu ufka batmış en sivri tepenin, kar-şı ufuktaki tepelere doğru "niye sızlandığı" anlaşılacaktı. Yeni doğduğu zannedilen be-beklere isimler konulacaktı!... "Umut yeni doğmadı ki aslında; umutlarımız hep vardı...

Sen, bize; okunmamış tüm şarkıların. Anlatılmamış tüm masalların, tadılmamış, lez-zetine varılmamış tüm güzelliklerin, açılmamış ufukların, bu defa kızgın güneşin tüm ihti-şamıyla doğup yıllardır çatlattığı toprak yerine tohumu çatlatıp bir gün yeşerteceğini his-settirdin...

Sen, bizim için hiçbirşey yapmadığını mı zannediyorsun? Veya şöyle söyleyebilirim; senin bu "yapmayışların" yani "hissettirişlerin" olmasaydı, bizim ne halde olacağımızı bi-liyor musun? Umutsuz, gayretsiz, acımasız ve yüreğimizde açan nadide kardeleni soldur-muş bir bakış... Belkisi yok, hiç farketmedin! Üstelik katrana kesmiş gecelerimizde "se-nin de bazı gecelerinin zifte boyanmış olduğunu" görebiliyordum. Ama sen varken de, görünürken de hayalimizde, karanlığa düştüğünde de zihnimdeydi ışığın ve biz hep gidi-yorduk ardından. Çünkü sen umuda koşuyordun! Bütün ümitleri "hayalin" asılıyordu ku-lağıma ve şimdi; teşekkürlerimin ifadesi olarak sevgimi ekiyorum bütün saksılara. Bah-çelerim sen kokuyor! Sen yeşile yansımış bahara kokuyordun.

İşte böyle gelişim süreçleri; bir muma benzeyişimizi hatırlamanın ve içimizdeki dua ipinin tutuşturulmasının vakti... Bu ipin ucundaki minik ateş ile kendi katılığımızı yumuşat-maya ve üstümüze çöken derin karanlıkları aydınlatmaya çalışmamızın vaktidir GAP.

Üretici bir insan için en büyük sıkıntı, inanıyorum ki ya-sadığı zamanın gerisinde kalmak sorunudur. Bu yüzden yıl-lardır kendimizle savaştık. Biz de "Türkiyemin" Batısı gibi bizim yaşadığımız zamanın ilerisinde yaşamak mutluluğunu tatmak istiyoruz. Bu atılım arzusuna Türkiyem avuçlarında sundu GAP'ı, çorak Güneydoğu can bulsun diye...

Bir gelinin eline yakılan kına gibi ilkin kuru olan toprak-larımız su ile buluşunca gerçek rengine kavuşacak.

MARDİN BİRİNCİSİ

FİLİZLENEN GAP

GAP;
Hesapsız duyguların anahtarı,
Çocuğun kalemi, gencin umudu, barışın güvercini
Dostluğun, kardeşliğin adıdır GAP,

İklere,-yarınlara demir alma zamanıdır,
Umudu rüzgara katma anıdır,
Barışın adını haykırma zamanıdır;
Bir tek kelimeyle; GAP

Bugün bir başka gün,
Kültürünü bütün dünyaya haykıracaksın,
Yepyeni bir destan yazacaksın yüreklere,
Tıpkı geçmişte olduğu gibi

İnanın artık!
Bugün hiçbir güne benzemeyen bir gün,
Gökyüzünün dostluk,
Toprağın kardeşlik,
Çiçeklerin sevgi koktuğu bambaşka gün

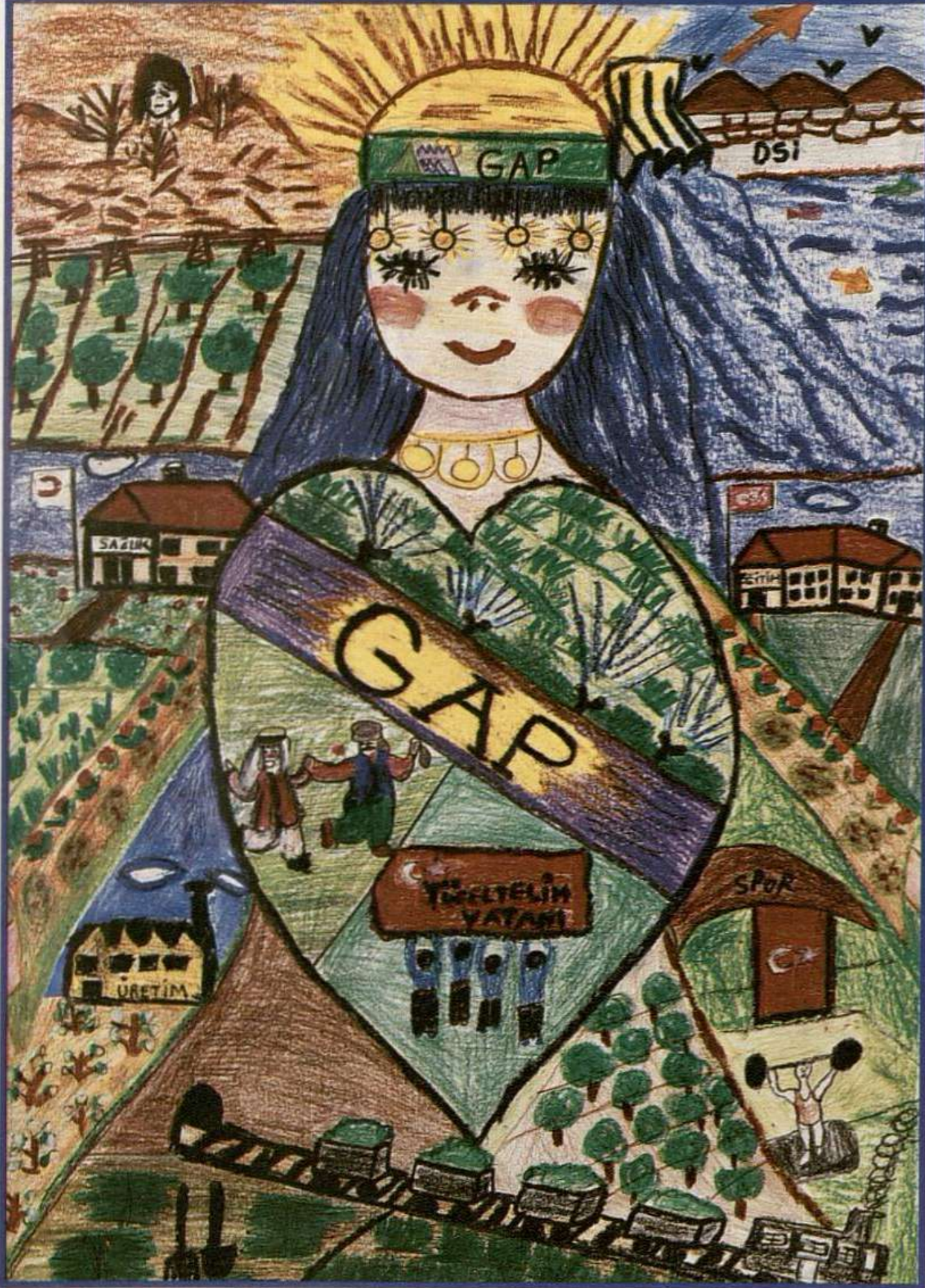
Çarklı bir köylünün,
Elinde tohumuyla bir çiftçinin,
Okulunda, ilim öğrenen talebenin
Sırtında çocuğunu taşıyan Ayşe'ciği
Ve Türk kanı taşıyan herkesin günü bugün

Bugün umuda sesleniş değil,
Umudun gerçekleştiği bir gün.

Kübra DUYAN
Vali Alaattin Turan İlköğretim Okulu / MARDİN

SIIRT BİRİNCİSİ

Şahin ÖZBİLİCİ
Orgeneral Eşref Bitlis İlköğretim Okulu / SIIRT

SÖNMEYEN BİR UMUDUN HİKAYESİ

Güneydoğu'da iki akarsu karşı karşıya. Selam olsun bizden Dicle'ye, selam olsun bizden Fırat'a... Hoşça kal demek zamanı geldi kuraklığa, "haydi düş yakamdan!" demenin zamanı geldi çöl güneşine! Ne geldi, ne gitti? Bu soru tek bir hücrede saklı, Anadolu'nun bağı yanık insanın yüreğinde saklı. Bu sorunun cevabını bulmak hiç zor değil aslında. Gözlerinizi kapatıp, rüya alemine dalarsanız, Güneydoğu'nun neyi gönderdiğini ve neyi karşıladığını göreceksiniz.

Toprak ile insan, yıllardır hiç ayrılmayacaklarına yemin etmiş, birbirine sadık iki sevgili gibi ezelden beri beraberdiler. Toprak, topraklığını göstermemişse de insan yeri gelmiş gövdesini siper etmiş onun için. Yeri gelmiş karnını yarıp, bereket bereket nasiplemiş ondan. Babalar ağlamaya başlayınca hep aynı sözler dökülürse anaların dilinden:

"Al sana kara toprak, al sana acımasız Fırat! Yine aşsız, yurtsuz bıraktın bebelerimizi" deyip gözyaşlarıyla gidermeye çalışmışlar kuraklığı. Ama ne fayda... Bir iyilik perisi gelip değneğini değdirmezse bu topraklara "olmaz!" deyiverip, vazgeçmişler ağlamaktan da "gün ola hayrola" deyip beklemeye başlamışlar sabahı. Gündüzler geceleri, geceler günleri kovalamış. Sonunda toprak pek cömert davranmış sadık yarine. Her daneye bir başak, her yüze bir gülümseme vermiş. Ve böylece İstanbul'dan Kars'a, Hatay'dan Samsun'a kadar cennet vatanımız, al bayrağımız, şanlı tarihimiz hak ettiği hediyeyle karşılaştı GAP'la...

GAP sayesinde Fırat ve Dicle'nin evlatları Gaziantep, Diyarbakır, Şanlıurfa, Mardin, Siirt, Adıyaman, Batman, Kilis, Şırnak

illerinde suya hasret kalmış topraklar su ile buluşacak ve yeniden hayat bulacaktır.

Sadece bu değil GAP'ın getirecekleri... Fırat ve Dicle üzerinde kurulacak Atatürk, Karakaya, Kralkızı, Batman, İlisu barajları ve hidroelektrik santrallerle karanlık yenilecek ve ebediyen parlayacak bir güneş doğacaktır. Bu güneşin ışığı gittikçe aydınlanacak, aydınlandıkça güneydoğum ve Türkiyem hak ettiği statüyü yavaş yavaş kazanacaktır.

GAP, Türkiyem'in nazlı bebeği, Güneydoğu insanının da mavi boncuğu oldu. Bu böyle bir bebek ki ağlamıyor, güldürüyor, susamıyor, tam aksine su veriyor insanımızın çatlamış avuçlarına... Bu öyle bir boncuk ki o maviliği engel sularda değil, geleceğini, eğitimini, yarınlarını ona bağlayan bir çocuğun gözlerinde buluyor. Bu ona öylesine bir coşkunluk veriyor ki, bu coşkuy-la Çarşamba'ya, Çukurova'ya, Bafra'ya ulaşmak istiyor.

Güneydoğu diyarında ebedi bir bahar başlıyor, umudu sönmeyen bir ışık olan, insanların sevinç gözyaşlarını görünce ceyhun sanan ezeli bir bahar... Gül artık Güneydoğu! Ağıtlar yakılmayacak, insanın içini kemiren, engebeli yüreklerde kol gezen ağıtlar, gidin artık size sesleniyorum, bu tabiat sizi istemiyor, yerinizi şarkılara, halaylara, "lorke" lere bırakın artık. Yüzyıllardır bu ülkenin derdini çeken Anadolu insanı, bunları hak etmiyor mu, gülmeyi, sevmeyi, seilmeyi, yaşamayı, GAP'ı hak etmiyor mu, gülşenler içinde bir tek gül koklamayı hak etmiyor mu?

BİR DÜŞÜN HİKAYESİ

Bir zamanlar, bir yerde.
Gurbet yollarını gözlerdi analar.
Yorgun ellerle okşardı bebeğini babalar.
Gaz kokulu ışıkta okurdu öğrenciler
Çatlamış toprağıyla yağmur beklerdi çiftçiler
Yaralı yürekler ufku gözlerdi umut dolu.

Ve bir çocuk vardı.
Yüreği geniş, elbisesi yamalı
Elleri alın teriyle ıslanmış, boyalı
Bir düşün kuruyordu.
Mavilikler içinde yemyeşil.
Çiçekler içinde mutlu.
Ve parklarla dolu salıncaklı.

Daha çok çocukların düşleri için,
Yola çıktı, yorgun ama kararlı.
Ay yıldızından aldığı güçle GAP'lı
Ördü dağları, durdurdu akan suları.
Ve kavuşurken herkes gönlündeki yatana
Ulaştı çocuklar GAP parkındaki salıncağa.

Beklenen gün geldi.
Güneydoğudan Türkiye'ye güneş doğdu.
Samsun'dan anayurda doğan güneş gibi.
Çocuğa hayat veren ana sütü gibi
Fırat toprağa can verdi.
Ve bu hayat kaynağına GAP dendi.

Haydi sevinin!
Karanlık ışdı, çocuk okudu.
Su toprağa, ana oğluna kavuştu.
Yolu gözleyen yürekler,
Umuda, GAP'a doydular.
Gönlü yanık irak düşler.
Alını açık çalışkan yürekler.
Parlayan gözleriyle siz minikler
Hep GAP'la mutlu olun!

Özden DÜNDAR
Orgeneral Eşref Bitlis İlköğretim Okulu / SIIRT

BİR YAŞAM IRMAĞI

Sonsuzluğa akıp giden yolda, ilerlemek ileriye doğru bir adım atabilmiş olmanın mutluluğunu hissedebilmek, barış, huzur ortamını sağlayabilmek ve toprağın suya olan özlemini dindirebilmek için yapılmış bir eserdir GAP...

İsmi ne kadar küçük de olsa, aslında içinde o kadar çok şeyi barındırır ki... Toprak, ekin, kadın, erkek, hayaller ve daha nice celeri... En önemlisi özlem, hasret, vuslat...

Halfeti, Hasankeyf ve daha nice eşsiz güzellikler...

Bu yaşam ırmağını bizlere sunmak için kendi tarihlerini gömdüler o engin deryaların altına. Dudakları çatlamış topraklara, sararmış ovalara yağmur oldu o engin Fırat! Özlem çeken, asker yolu bekleyen ve ümidini sadece suya, bir damla suya bağlamış olan insanlara. Gökyüzünde su içen el açan analar, babalar ve geleceğimizin umutları çocukların yüzüne belki de hiç bilmedikleri bir gökkuşağı ahengi geldi.

Şimdilerde o engin Fırat; tebessümü yaşayan bir yüz oldu. Olmazsa olmaz dedirtecek su sesinin altında akşamları ay ışığının yakamozuyla gönlümüze ışık saçan parıldayan bir göz oldu...

Bir zamanlar Güneydoğu insanının yüzüne soğuk bir tokat gibi vuran rüzgar, şimdi bembeyaz yelkenleri şişiriyor, o güzel meltemiyle... Ve süzülüyor birçok kültüre...

Şimdiye kadar birçok ananın bağırını yaktı, ciğerini aldı Fırat. Ama o eli öpülesi analara affettirdi kendini, yanan yüreklerine

boş kalan el açan ellerine su serpti koca Fırat! Konuştu onlarla, ve fısıldadı kulaklarına; "Canlarınız bana sadece emanet, aslında gidendir kalan" dedi. Giden canlarınızı kalan küçük canlarınıza ekledik. Onlar kurtaracaklar şimdi benim engin suyumla... Üretime yardım olacak, elektriği, suyu verimli taşıyacaklar. Onlarla avutun, geleceğimizin umutları çocuklarla avutun kendinizi bağırı yanmış analar, babalar...

Ve bir yaşam ırmağı olan Harran'ın çorak ovalarında, o mistik ve tozlu havada misket oynayan çocukların çatlamış yüzlerinde şimdilerde bir elma şekeri pembeliği var. Gökyüzünün parlak bakış sokan mavisinden gecenin o, sorsak yokuş çıkan ezgisi var şimdi...

Yaşam ırmağında hayat var, bereket var, sevinç var...

ŞANLIURFA BİRİNCİSİ

CENNET OLDU GAP İLLERİ

Gaziantep, adıyaman,
Ambarlarda arpa, saman,
Ne is kaldı, ne de duman,
Cennet oldu GAP illeri.

Ne bahardı, ne de kış'tı,
Şanlıurfa dolup taştı,
Taniyanlar gördü şaştı
Cennet oldu GAP illeri.

Fakirlerin karnı doydu,
Ferhat gibi dağı oydu,
Sağır sultan bile duydu,
Cennet oldu GAP illeri.
Çok azaldı içki, kumar,
Para geldi tomar tomar,
Toprağımız damar damar,
Cennet oldu GAP illeri.

Bırakalım sağı, solu,
Eğitimde bulduk yolu,
Ekinimiz canlı, sulu,
Cennet oldu GAP illeri.

Nebilay Tülin HOGAOĞLU
100. Yıl İlköğretim Okulu / Birecik - ŞANLIURFA

ŞIRNAK BİRİNCİSİ

Gülsün ŞEN
Rekabet Kurumu İlköğretim Okulu / ŞIRNAK

MEKTUBUMUN CEVABI

İnsanın hayatında olduğu gibi her konuda bir başlangıç vardır. Ve bu noktadan sonra hız kazanan doğal süreç, hiç kuşkusuz kendine özgü bir mahiyette işlemeye başlar. Eğer başladığınız noktaya geri dönüyorsanız hayatınızda köklü bir değişim yapmamışsınızdır. Kısır bir döngüde çırpınıp duruyorsunuzdur.

Dikkati aslında bir devrime çekmek istiyorum. Ama nasıl bir devrime çekmek istiyorum. Ama nasıl bir devrim, hangi alanda bir devrim?..... Toplumsal dinamizm ve aktivitelere zemin hazırlayacak ve kaynaklık yapacak olan dev yapılı projedir. Bir parantez açacağım. Belki de kapanmayacak bir parantez.

Toprak insanın gözünü doyuran, umut olan, yıkım olan; yaşam kaynağı olan, bazen de çile kaynağı.... Ama yine ah! Derken ah!

Toprak çorak, toprak bakırlaşmış ve bağı delik deşik yaralı.....

Umut yaralı, gelecek elemli...o kadar sitemkar, o kadar yabanileşmiş ve hırçınlaşmış ki taş ocakları koşullarında yada kürek mahkumlarının maruz kaldığı dayatmalarla duygusuz kalmış kişinin ruh haletiyle sana öfke ve kin kusan bir düşman..... Küçük bir fırsatta nasırlaşmış, yarılmış bağırında seni boğmaya hazır bir toprak,.... Hem zaten bir gün Hasan dayı küçük bahçesine su çevirirken komşusunun arkadan belini boynuna indirmesi ile darbe alıp çok hüznü bir şekilde ölmüştür. Belki bir umut peşine düştüğü kim bilir neyi hayal etmişti, suyun yönünü çevirirken....

Bir de birkaç bebeciği vardı Hasan dayının yeşerecek olan fi-dan, miniklerin yaşam sigortasıydı ona göre, başka da bir umut

kapısı yoktu ya. Bir tek ekmek kapısıydı bu. Belki karanlık odanın perdelerini açmak aydınlık yarınlara bir yolculuk yada bir öğün için karın tokluğu.... Daldı bir uykuya, bir daha da kalkmacasına. Gel zaman git zaman devran döndü, devir değişti, makus talih yenildi. Çünkü umut dalga dalga büyüyüp gelişti. Pırl pırl ve geleceğe dair hiçbir kuşkunun olmadığı duygular, zafer taşlarını taktı. Dört bir yanda filizlenip tebessüm eden fide-ler, buğdaylar.... Gülümseyen toprak....

Karanlık sinesini parçalayan, kara bulutları yırtıp dağıtan ve her şeyde varım diyen bir vatan. Ve derinden temiz bir soluk. Ah, o kadar ferah ki akciğerlerim havada kalıyor, hafifliyor, boşlukta kalmış düşecek gibi oluyorum. Ah Hasan dayı, çorak toprak, suya hasret olan bu diyarlar nelere kadirdi. Keşke sen.... Diyorum ama herşeye rağmen bir mektup yazacağım Hasan dayıya. Çünkü nede olsa bir müjde vermek istiyorum ona. Onun bebeleri büyüyüp okudular. Eğitimli, erdemli kişi oldular. Bir karın tokluğu değil tüm ülke satırlarına ürün, meyve sundular, çeltik, beyaz altın.... Daha ötelere, sınırları aşip cihanın dört bir yanına sanayi, üretim, iş olanakları ve herşeyden önemlisi sırtı peklik, mutluluk.... Bunları yazıyorum sana Hasan dayı. (Bilmem falan kişinin eliyle diye) zarfın üzerine "meçhule adresini" falan kişinin eliyle Hasan dayı diye onun için yeniden doğuş, diriliş olacaktı. Mektubun ona ulaşacağından o kadar emindim ki cevap beklemeye başladım. Ve beklediğim mektup geldi. Ağları açıp okumaya başlayınca bir tek şey yazılıydı: bir kuş sütü eksik sizden.

ŞIRNAK BİRİNCİSİ

SENİ BEKLIYORUZ

Solmuş bir çiçektik,
Kuru bir ağaç,
Geride kalmış bir yolcu,
Ama hayallerimizde bir ışık bir umut,
Bekliyorduk bendlerin arkasından geleni.
Çünkü o değerli tek umudumuzdu.
Şimdi yeni bir gün doğuyor,
Bendlerin arkasından bir ışık saçılıyor,
Temelimiz turizmin anası, kalkınmanın dehası,
GAP GAP geliyor!
Tutunacak sağlam bir dalımız,
Kalkınacak güzel bir temelimiz var.
Söz sahibiyiz artık.
Çünkü tüm güçlere meydan okuyan,
Bir güç var arkamızda,
Kuraklığı yeşillik boğuyor,
Cehaleti aydınlık eziyor,
Bu bizim en büyük adımımız,
Başkasına ihtiyacımız yok,
Çünkü arkamızda GAP var.

Murat BAYRAM
Balveren İlköğretim Okulu / ŞIRNAK

**T.C.
BAŞBAKANLIK
GÜNEYDOĞU ANADOLU PROJESİ
BÖLGE KALKINMA İDARESİ BAŞKANLIĞI**

Internet : www.gap.gov.tr

Merkez : Willy Brandt Sokak No: 5 Çankaya 06680 ANKARA

Tel: (0.312) 442 23 24 (Pbx) • Fax: (0.312) 440 13 84

E-mail : gap@gap.gov.tr

Bölge Müdürlüğü : Şanlıurfa Tüneli Çıkış Ağızı, P.K. 155, 63000 ŞANLIURFA

Tel: (0.414) 314 17 50 (3 Hat) • Fax: (0.414) 313 50 73

E-mail : bolge@urfa.gap.gov.tr